

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מנקד

פרשת ויחי

מבאר בלשון הקדש עם פירוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ז' - חלק ל'

קונטרס 210

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקדון ביה מן גליתא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

ובתיב (ישעיה נד) ובחסד עולם רחמתיך, הני קראי
קשיין אהדי.

ולא אקשו, דתנינן, אית חסד ואית חסד. אית חסד
דלגו, ואית חסד דלבר. חסד דלגו, הא דאמרן
דעתיקא דעתיקין, והוא סתים בסטרא דא דדיקנא,
דאקרי פאת הוקן. ולא בעי בר נש לחבלא האי
סטרא, משום האי חסד דלגו דעתיק יומין. ובגין כך,
בכהן דלתתא כתיב ביה, (ויקרא כא) לא יקרחה קרחה
בראשם ופאת זקנם לא יגלחו. מאי טעמא. בגין דלא
לחבלא אורחוי דחסד דעתיקא, דכהן מסטרא דא
קא אתי.

ספר נפלאות הזוהר

(לד) "אדרא רבא" נזדמן קדוש ברוך הוא ורתיכו, ובאדרא זוטא נזדמן הקדוש ברוך הוא
עם צדיקניא דנגנתא דעדן.

הרב קול ברמה מסב: כי יש יתרון ב"אדרא זוטא" מצד השומעין לבר דאזדמנו
תמן כי ב"אדרא רבא" נזדמן קדוש ברוך הוא ורתיכו, ובאדרא זוטא נזדמן הקדוש
ברוך הוא עם צדיקניא דנגנתא דעדן, מה דלא אערעו ב"אדרא רבא".

(לה) ב"אדרא רבא" דבר רבי שמעון עליו השלום וברשותו דברו פולם, ובאדרא זוטא דבר
רבי שמעון עליו השלום לבר

גם יש יתרון אחר כי ב"אדרא רבא" דבר רבי שמעון עליו השלום וברשותו דברו
פולם, וב"אדרא זוטא" דבר רבי שמעון עליו השלום לבר. וזכותו גגן בעדינו ויגאלנו

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר זוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דרך, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוהר שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש' היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקבדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזכרה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמד בספר הזהר הקדוש ליכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות ...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

וְתֵאנָא בְּצִנְיָעוּתָא דְסַפְרָא, בְּכֻלָּא אֲצִטְרִיךְ חֶסֶד
לְאַתְרַבָּאָה וּלְמַבְגִּי, וְלֹא לְקַטְעָא לִיה, וְלֹא
אֲשִׁתְּצִי מִעֲלָמָא. וְהָאִי דְכְּתִיב וְחִסְדֵּי מֵאֲתֵד לֹא יָמוּשׁ,
חֶסֶד דְּעֵתִיק יוֹמִין. וּבְחֶסֶד עוֹלָם, חֶסֶד דְּאַקְרִי חֶסֶד
עוֹלָם, וְהָאִי הוּא אַחֲרָא דְזַעִיר אֲנָפִין, דְּכְּתִיב, (תהלים
פט) אֲמַרְתִּי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה.

וְהָאִי חֶסֶד דְּעֵתִיק דְּעֵתִיקִין, הוּא חֶסֶד דְּקִשׁוּט. וְחֶסֶד
דְּקִשׁוּט לֹא בְּחִי גּוּפָא אֲתָמַר, אֶלָּא בְּחִי
דְּנִשְׁמָתָא. וּבְגִין כֵּךְ כְּתִיב, (מִיכָה ז') כִּי חִפֵּץ חֶסֶד הוּא.
דָּא הוּא תְּקוּנָא שְׁתִּיתָאָה דְּדִיקְנָא יִקְרָא, דְּעֵתִיק
דְּעֵתִיקִי.

ספר נפלאות הזוהר

בְּקִרְוֹב עַל יְדֵי מְשִׁיחַ צְדִיקְנוּ וִיקוּיִם בְּנוֹ הַכְּתוּב "וְהִזָּה ה' לְמַלְךְ עַל כָּל הָאָרֶץ" בְּעֶגְלָא
וּבְזִמְנָן קָרִיב אֲמֵן סְלָה וְעַד, עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ.
(נֶעְמַק מִסְפֵּר אֲדָרָא זֹטָא עִם הִנָּה מְקוּרוֹת "אֲדָר הַזֹּהֵר" מִהֶרֶב הַמְּקוּבֵּל הָרִיא"ז מְרַגְלִיּוֹת וְצ"ל,
עִם הֶרֶבָה הוֹסְפוֹת תְּדִשׁוֹת מִהִמּוּצִיא לְאוֹר).

פרק ד'

יִשְׂרָאֵל ה'טְהוּרִים וְאֲחִינוּ ה'נְבוֹנִים, יִדְעוּ וְיִתְבּוֹנְנוּ לְעִסְק בְּלִמּוּד הַזֹּהֵר הַקָּדוֹשׁ
שְׁכִידוּעַ מְטֵהָ אֶת הַנְּשָׁמָה וּמִסְגָּל לְכָל בְּרָכָה וְטוֹבָה כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב הַחִיד"א זִלְה"ה
בְּסִפְרוֹ "מוֹרָה בְּאֶצְבָּע" (ב, מד) וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: "לִימּוּד סִפְרֵי הַזֹּהֵר מְרוֹמֵם עַל כָּל לִימּוּד,
בְּשִׁגְם לֹא יִדַּע מֵאִי קֶאֱמַר וְאַף שִׁיטָּעָה בְּקִרְיָאָתוֹ, וְהוּא תִּיקוּן גָּדוֹל לְנִשְׁמָה... "עַכ"ל
זִלְה"ה.

וַיְדַבֵּר ה' אֵלָיו - דַּרְגָּה אַחֲרֵת
עֲלִיּוֹנָה. וְאִזּוֹ, בְּשַׁעַת שֶׁהָיָה
מִשָּׁה לְהַכְנִס, אִזּוֹ פֶּתַח וְאָמַר,
אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם. מָה אָדָם
עוֹשֶׂה כֹּאן? אֵלֶּא כְּשֶׁהִתְחַבְּרוּ
שָׁמַשׁ וּלְבָנָה כְּאַחַד, פֶּתַח וְאָמַר
אָדָם, כִּפְתּוּב (חֲבִיקוּק א) שָׁמַשׁ יֵרַח
עָמַד וְלָבֵלָה. עָמַד, וְלֹא עָמַדוּ.

כִּי יִקְרִיב מִכֶּם - כֹּאן נִרְמָז, מִי
שִׁיעֵשֶׂה עֲבוֹדַת קִרְבֵּן הַשְּׁלֵם,
שִׁימָצֵא זָכָר וּנְקֵבָה. מִשְׁמַע
שְׁכָתוֹב מִכֶּם, שִׁימָצֵא בְּמִרְאָה
שְׁלֵכֶם. קִרְבֵּן לָהּ - שְׁמִקְרִיב
הַכֹּל לְהַאֲחִיז כְּאַחַד, לְמַעַלָּה
וּלְמַטָּה.

מִן הַבְּהֵמָה - לְהִרְאוֹת אָדָם
וּבְהֵמָה הַכֹּל כְּאַחַד. מִן הַבְּקָר
וּמִן הַצֹּאן - אֵלֶּי הַמִּקְרָבּוֹת
הַטְּהוֹרוֹת. שְׁכִינָן שְׁאָמַר מִן
הַבְּהֵמָה, יָכוֹל מִן הַכֹּל, בֵּין
טְהוֹרוֹת וּבֵין טְמֵאוֹת? חֲזוֹר וְאָמַר
מִן הַבְּקָר וּמִן הַצֹּאן.

תִּקְרִיבוּ אֶת קִרְבְּנֵכֶם, קִרְבְּנֵי הָיָה
צִרִּיף (לִבְנֵי) ! מַה זֶּה קִרְבְּנֵכֶם?
אֵלֶּא בְּתַחֲלָה קִרְבֵּן לָהּ, וְעָלְשׁוּ
קִרְבְּנֵכֶם. קִרְבֵּן לָהּ אָדָם.
קִרְבְּנֵכֶם מִן הַבְּהֵמָה מִן הַבְּקָר
וּמִן הַצֹּאן, לְהִרְאוֹת יְחִיד
מִלְמַטָּה לְמַעַלָּה וּמִלְמַעַלָּה
לְמַטָּה. מִלְמַטָּה לְמַעַלָּה הֵינּוּ
קִרְבֵּן לָהּ. מִלְמַעַלָּה לְמַטָּה הֵינּוּ
קִרְבְּנֵכֶם.

לְמַלְכָּךְ שִׁיּוֹשֵׁב עַל הָרָעָלִיּוֹן,
לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה, וְכִסָּא מִתְּקֵן עַל
אוֹתוֹ הָרָעָלִיּוֹן עַל הַכֹּל.
אָדָם שֶׁמִּקְרִיב דּוֹרוֹן לְמַלְכָּךְ, צִרִּיף
לְעֹלוֹת מִדְּרָגָה לְדְרָגָה עַד
שְׁעוֹלָה מִלְמַטָּה לְמַעַלָּה, לְמִקּוֹם
שֶׁהִמְלִיךְ יוֹשֵׁב עַל הַכֹּל,
וְאִזּוֹ יוֹדְעִים שֶׁהָרִיעַ מַעֲלִים דּוֹרוֹן
לְמַלְכָּךְ, וְאוֹתוֹ דּוֹרוֹן הוּא שֶׁל
הַמְּלִיךְ. יוֹרֵד הַדּוֹרוֹן מִלְמַעַלָּה
לְמַטָּה, הָרִיעַ יוֹדְעִים שְׁאוֹתוֹ דּוֹרוֹן
שֶׁל הַמְּלִיךְ יוֹרֵד מִלְמַעַלָּה לְאַהֲבָה

וַיְדַבֵּר ה' אֵלָיו, דַּרְגָּא אַחֲרָא עֲלָאָה, וּכְדִין
בְּשַׁעֲתָא דְאַזְדְּמֵן מִשָּׁה לְמִיעֵל, כְּדִין
פֶּתַח וְאָמַר, (וִיקְרָא א) אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם. מָה
אָדָם הָכָא. אֵלֶּא כִּד אֲתַחְבְּרוּ שְׁמָשׁא וְסִיְהִירָא
כְּחֻדָּא, פֶּתַח וְאָמַר אָדָם. כְּדִכְתִּיב, (חֲבִיקוּק א)
שָׁמַשׁ יֵרַח עָמַד זְבוּלָּה, עָמַד, וְלֹא עָמַדוּ.

כִּי יִקְרִיב מִכֶּם, הָכָא אֲתַרְמִיזוּ, מָאן דִּיעֲבִיד
פּוֹלְחָנָא דְקִרְבְּנָא שְׁלִים, דִּישְׁתַּפַּח דְּכָר
וְנוֹקְבָא. מִשְׁמַע דְּכְתִיב מִכֶּם, דִּישְׁתַּפַּח בְּחִיזוּ
דְּלָכוֹן. קִרְבֵּן לָהּ דְאַקְרִיב כִּלְאָ, לְאַתְאַחְדָּא
כְּחֻדָּא, לְעִילָא וְתַתָּא.

מִן הַבְּהֵמָה, לְאַחְזָאָה אָדָם וּבְהֵמָה, כִּלְאָ
כְּחֻדָּא. מִן הַבְּקָר וּמִן הַצֹּאן, אֵלֶּיִן
רְתִיכִין, דְּאִינוּן דְּכִינִין. דְּכִינִין דְּאָמַר מִן
הַבְּהֵמָה, יָכוֹל מִכִּלְאָ, בֵּין דְּכִינִין בֵּין מִסְאַבֵּן.
הֲדַר וְאָמַר, מִן הַבְּקָר וּמִן הַצֹּאן.

הַתְּקִיבוּ אֶת קִרְבְּנֵכֶם. קִרְבְּנֵי מִיבְעֵי לִיְהִי,
מָה קִרְבְּנֵכֶם. אֵלֶּא בְּקִדְמִיתָא קִרְבֵּן
לָהּ, וְהַשְׁתָּא קִרְבְּנֵכֶם. קִרְבֵּן לָהּ אָדָם.
קִרְבְּנֵכֶם מִן הַבְּהֵמָה מִן הַבְּקָר וּמִן הַצֹּאן,
לְאַחְזָאָה יְחִידָא מִתַּתָּא לְעִילָא, וּמִעִילָא
לְתַתָּא. מִתַּתָּא לְעִילָא, הֵינּוּ קִרְבֵּן לָהּ.
מִעִילָא לְתַתָּא, הֵינּוּ קִרְבְּנֵכֶם.

לְמַלְכָּא, דְּאִיהוּ יְתִיב בְּטוֹרְסָקָא עֲלָאָה,
לְעִילָא לְעִילָא, וְכִרְסִיא אֲתַתְּקֵן עַל
הַהוּא טוֹרְסָקָא, וּמִלְכָּא עֲלָאָה עַל כִּלְאָ. בַּר
נָשׁ דְּקָרִיב דּוֹרוֹנָא לְמַלְכָּא, בְּעָא לְסִלְקָא
מִדְּרָגָא לְדְרָגָא, עַד דְּסִלִּיק מִתַּתָּא לְעִילָא
לְאַתֵּר דְּמַלְכָּא יְתִיב, עֲלָאָה עַל כִּלְאָ. וּכְדִין
יָדְעִין דְּהָא סִלְקִין דּוֹרוֹנָא לְמַלְכָּא, וְהַהוּא
דּוֹרוֹנָא דְּמַלְכָּא אִיהוּ. נְחִית דּוֹרוֹנָא מִעִילָא
לְתַתָּא, הָא יָדְעִין דְּהַהוּא דּוֹרוֹנָא דְּמַלְכָּא
נְחִית מִעִילָא, לְרַחֲמִיא דְּמַלְכָּא דְּאִיהוּ לְתַתָּא.

המלך שהוא למטה.

כך בתחלה, אדם עולה
בדרגותיו מלמטה למעלה, ואז
קרבן לה. מן הבהמה מן הבקר,
יורד בדרגותיו מלמעלה למטה,
ואז זה קרבנכם. ומשום כך כתוב
(שיר ה) אכלתי יערי עם דבשי
שתיתי ייני עם חלבי, היינו אדם
וקרבן לה. אכלו רעים, היינו מן
הבהמה מן הבקר ומן הצאן, ואז
תקריבו את קרבנכם.

באו רבי יצחק ורבי יהודה
ונשקוהו על ראשו. אמרו, ברוך
הרחמן שזכינו לשמע את זה,
וברוך הרחמן שלא נאבדו
הדברים הללו באותו זמן. קמו
והלכו. עד שהיו הולכים, ראו
גפן אחת נטועה בגנה אחת.
פתח אותו תינוק ואמר, אסרי
לגפן עירה ולשרקה בני אתונו.
פסוק זה הוא סוד עליון.
אסרי! אסר היה צריך לכתב!
עירה! עיר היה צריך לכתב!
אלא סוד הוא לדרדקים שהם
בבית רבן להשמר מאותו החץ
של עיר, והשם הקדוש נכלל שם
י"ה.

ובכו שפאן רמזו השם הקדוש,
כך גם ולשרקה, שורק היה צריך
לכתב! נכלל שמה ו"ה. בני?
בן היה צריך לכתב! שורק,
פכתוב (רמיה ב) ואנכי נטעתיך
שורק. בן, פכתוב (זכריה ט) בן
אתנות. למה שרקה, ולמה בני?
אמא, כמו שיש שם קדוש
לכפות את העיר, כך גם יש שם
קדוש לכפות כח אחר, שהוא
חמור, שאלמלא השם הקדוש
רמזו כאן, היו מחריבים עולם,
י"ה בכת זה, ו"ה בכת זה,
לשמר מהם את העולם, ולשמר
את האדם שלא ישלטו בו
בעולם.

כך בקדמיתא, אדם סליק בדרגוי מתתא
לעילא, וכדין קרבן לה. מן הבהמה מן
הבקר, נחית בדרגוי מעילא לתתא, וכדין
קרבנכם. בגיני כך פתיב, (שיר השירים ה) אכלתי
יערי עם דבשי שתיתי ייני עם חלבי. היינו
אדם וקרבן לה. אכלו רעים, היינו מן
הבהמה מן הבקר ומן הצאן, וכדין תקריבו
את קרבנכם.

אתו רבי יצחק ורבי יהודה ונשקוהו על
רישיה. אמרו, בריך רחמנא דזפינא
למשמע דא, וברריך רחמנא, דלא אתאבדו
מלין אלין בההוא סבא. קמו ואזלו. עד דהוו
אזלי, חמו חד גפן נטיע בחד גנא.

פתח ההוא ינוקא ואמר, אסרי לגפן עירה
ולשרקה בני אתונו האי קרא רזא
עלאה הוא. אסרי, אסר מיבעי ליה. עירה,
עיר מיבעי ליה. אלא רזא הוא, לדרדקי
דאינון בבי רב, לאסתמרא מההוא גירא
דעיר, ושמא קדישא אתפליל תמן י"ה.

ובבמה דהכא אתרמיז שמא קדישא, הכי נמי
ולשרקה, שורק מיבעי ליה. אתפליל
תמן ו"ה. בני בן מיבעי ליה. שורק, פדכתיב,
(ירמיה ב) ואנכי נטעתיך שורק. בן, כמא דאת
אמר, (זכריה ט) בן אתונות. אמאי שורקה,
ואמאי בני.

אלא, כמה דאית שמא קדישא לאפפייא
לעיר, הכי נמי, אית שמא קדישא,
לאפפייא חילא אחרא, דאיהי חמרא,
דאלמלא דשמא קדישא אתרמיז הכא, הוו
מטרטשי עלמא, י"ה בחילא דא, (ס"א ו"ה) ו"ה
בחילא דא, לאסתמרא עלמא מנייהו,
ולאסתמרא בר נש, דלא ישלטון ביה
בעלמא.

בְּתִיב , וַיֵּין יִשְׁמַח לְבַב אֲנוֹשׁ (ס"א אַמֵּא ,
בְּגִין דְּמֵאֲתֵר דְּחִדּוּת קֵאֲתִי , וּמֵאֵן הוּא סוּפִיָּה דְּקֶרָא)

בא, ומהו סוף הפסוק? [להצהיל פנים משמן, ודאי ממקום שנקרא שמן. בא ראה, שירת הזין חדוה, הוא מקום שכל שמחה יוצאת ממנו, וסופו דין, מה הטעם? משום שסופו מקום כנוס של הכל, דין הוא, ובו נדון העולם, ולכן ראשית חדוה, וסוף דין. משום כך להצהיל פנים משמן, ממקום שכל חדוה יוצאת ממנו.]

ולחם לבב אנוש יסעד, איזה לחם? אלא לחם סועד [סוקר] את העולם. ואם תאמר שבו תלוי לבדו סעד העולם - לא כך, שהרי לילה בלי יום לא נמצא, ולא צריך להפרידם. ומי שמפרידם יתפרד מהחיים, והיגו שכתוב (דברים ח) למען הודיעך כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם, משום שלא צריך להפריד.

ואם תאמר, דוד איך אמר ולחם לבב אנוש יסעד, הואיל ולא תלוי בו לבדו סעד כל העולם? אלא דיוק הדבר ולחם, וא"ו התוסף, כמו וזה, ועל זה הכל נמצא כאחד.

בא ראה, מי שמברך על המזון, לא יברך על שלחן ריק, וצריך להמציא לחם על השלחן וכוס של יין בזמין, מה הטעם? בשביל לקשר שמאל בזמין, ולחם שיתברך מהם ולהתקשר בהם, ולהיות הכל קשר אחד, לברך את השם הקדוש בראוי. שהרי לחם נקשר בזין, וזין בזמין, ואז הברכות שורות בעולם, והשלחן נתקן בראוי.

אמר רבי יצחק, אלמלא לא הודמנה לנו דרך זו אלא לשמע הדברים הללו - די לנו. אמר רבי יהודה, נאה הוא לתינוק זה שלא

להצהיל פנים משמן, ודאי מאתר דאתקרי שמן. תא חזי, שירתא דחמרא חדוה, הוא אתר דכל חידו מניה נפקא. וסופיה דינא. מאי טעמא, בגין דסופא דיליה, אתר בנישו דכלא, דינא הוא, וביה אתדן עלמא. ועל דא שירותא חדוה, וסופא דינא. בגיני כך, להצהיל פנים משמן. מאתר דכל חדוה מניה נפקא.

ולחם לבב אנוש יסעד, מאן לחם. אלא לחם עלמא סעיד (סמיד), ואי תימא, דביה תליא סעידו דעלמא בלחודוי, לאו הכי, דהא ליליא בלא יומא, לא אשתכח, ולא בעי לאפרשא לון. ומאן דאפריש לון, יתפרש מחיין, והיינו דכתיב, (דברים ח) למען הודיעך כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם. בגין דלא בעי לאתפרשא.

ואי תימא, דוד הוה קאמר ולחם לבב אנוש יסעד, הואיל ולא תליא ביה בלחודוי סעידו דעלמא. אלא דייקא דמלה, ולחם, וא"ו איתוסף, כמו וזי, ועל דא, בלא אשתכח פחדא.

תא חזי, מאן דמברך על מזונא, לא יברך על פתורא ריקנא, ובעי נהמא לאשתכחא על פתורא, וכסא דחמרא בימינא. מאי טעמא, בגין לקשרא שמאלא בימינא, ונהמא דיתברך מנייהו, ולאשתקרא בהו, ולמהוי כלא חד קשורא, לברכא שמא קדישא כדקא יאות. דהא לחם אתקשר בזין, וזין בימינא, ובדין ברכאן שריין בעלמא, ופתורא אשתלים כדקא יאות.

אמר רבי יצחק, אלמלא לא אזדמן לן אורחא דא אלא למשמע מלין

ידע כל זה, ואני פוחד עלי אמ
יתקיים בעולם משום זה. אמר
רבי יצחק, ולמה? אמר לו,
משום שתינוק זה יכול להסתכל
במקום שאין רשות לאדם
להסתכל בו, ואני פוחד עלי,
שעוד שלא יגיע לפרקו ושגח
ויסתכל ויענישו אותו.

שמע אותו התינוק. אמר, אני
פוחד מענש לעולמים, שהרי
בשעה שאבא הסתלק מן
העולם, ברך אותי והתפלל עלי,
וידעתי שזכות אבי תגן עלי.
אמר לו, ומי הוא אבי? אמר,
[אין רבי יהודה] בנו של רב המנונא
הזקן. לקחו אותו והרכיבו אותו
על כתפיהם שלשה מילין.

קראו עליו, (שופטים יד) מהאכל
יצא מאכל ומעז יצא מתוך וגו'.
אמר להם אותו תינוק, דבר בא
לידיכם, פרושו אותו. אמרו לו,
הקדוש ברוך הוא זמן לנו את
דרך החיים, אמר אתה.

פתח ואמר, מהאכל יצא מאכל
ומעז יצא מתוך, פסוק זה יש לנו
בו סמך. מהאכל - זה צדיק,
שפתוב (משלי יג) צדיק אכל לשבע
נפשו. צדיק אוכל ודאי ונוטל
הכל, למה? לשבע נפשו, לתת
שבע לאותו מקום שנקרא נפש
הדוד. יצא מאכל - שאלמלא אותו
צדיק לא יצא מזון לעולמים ולא
יוכל העולם לעמוד [בן]. ומעז יצא
מתוך - זה יצחק שברך את יעקב
(בראשית כז) בטל השמים ומשמני
הארץ.

עוד, אף על גב שהכל אחד,
אלולא תקף הדין הקשה, לא
יצא דבש. מי הדבש? זו תורה
שבעל פה, שפתוב (תהלים ט)
ומתוקים מדבש ונפת צופים.

דדינא קשיא, לא נפקא דבש. מאן דבש. דא תורה שבעל פה,
דכתיב, (תהלים ט) ומתוקים מדבש ונפת צופים. ומעז, דא תורה שכתוב,

אליו, די לן. אמר רבי יהודה, יאות הוא
להאי ינוקא דלא ינדע כל האי, ואנא
מסתפינא עליה. אי יתקיים בעלמא בגין
האי. אמר רבי יצחק ולמה. אמר ליה, בגין
דהאי רביא יכיל לאסתכלא באתרא דלית
רשו לבר נש לאסתכלא ביה. ומסתפינא
עלוי, דעד לא ימטי לפרקוי, ישגח ויסתכל
ויענשונו ליה.

שמע ההוא ינוקא. אמר, לא מסתפינא
מעונשא לעלמין, דהא בשעתא
דאסתליק אבא מעלמא, פריד לי וצלי עלי.
וידענא דזכותא דאבא יגין עלי. אמרו ליה,
ומאן הוא אבך. אמר, (נ"א ליתא רבי יהודה) פריה
דרב המנונא סבא, נטלו ליה, וארכבוהו על
כתפייהו תלת מילין.

קרו עליה, (שופטים יד) מהאכל יצא מאכל ומעז
יצא מתוך וגו'. אמר לון ההוא ינוקא,
מלה אתא לידייכו, פרישו לה. אמרו ליה,
קדשא ברין הוא זמין לן ארחא דחיי, אימא
אנת.

פתח ואמר, מהאכל יצא מאכל ומעז יצא
מתוך. האי קרא, אסמכתא אית לן
ביה, מהאכל, דא צדיק, דכתיב, (משלי יג)
צדיק אוכל לשובע נפשו. צדיק אוכל ודאי, ונטיל
פלא, אמאי, לשובע נפשו. למיהב שבעא,
לההוא אתר דאקרי נפשו דדוד. יצא מאכל,
דאלמלא ההוא צדיק, לא יפוק מזונא
לעלמין, ולא יכיל עלמא לקיימא (ביה). ומעז
יצא מתוך, דא יצחק, דברין לייעקב בטל
השמים ומשמני הארץ.

תו, אף על גב דכלא חד, אלמלא תקפא
דדינא קשיא, לא נפקא דבש. מאן דבש. דא תורה שכתוב,

דְּכַתִּיב, (תהלים כט) ה' עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן. יֵצֵא מִתּוֹק,

דָּא תוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה. (דף רמ ע"ב):

אֲזִלוּ פִּתְחָא תַּלְת יוֹמִין, עַד דְּמָטוּ לְטוֹרָסָא
דְּקִירָא דְּאֻמִּיה. כִּינן דְּחֻמָּאֵת לֹון
אַתְקִנִּית בֵּיתָא, וְיִתְבּוּ תַּמָּן תַּלְת יוֹמִין אַחֲרֵינִין.
בְּרַכּוּהוּ, וְאֲזִלוּ, וְסִדְרוּ מַלְיָן קַמִּיה דְּרַבִּי
שְׁמַעוֹן. אָמַר, וְדָאֵי יְרוּתַת אֲוִרִיִּיתָא אַחֲסִין,
וְאֶלְמָלָא זְכוּתָא דְּאַבְהֵן יִתְעַנְשׁ מְלַעֲלֵילָא, אֲבָל
קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַיְנוֹן דְּאֲזִלִּין בְּתַר
אֲוִרִיִּיתָא, אַחֲסִינוּ לָהּ אֵינוֹן וּבְנֵיהּ לְעֵלְמִין.
הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, (ישעיה נט) וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי
אוֹתָם אָמַר ה' רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּגְו'.

וְבוֹלָן לַחֹף יָמִים יִשְׁכּוֹן וְהוּא לַחֹף אֲנִית
וְיִרְכָּתוּ וּגְו'. (בראשית מט יג) רַבִּי אֲבָא
פִּתַּח, (תהלים מה) חֲגוּר חֲרָבָךְ עַל יֵרֶךְ גִּבּוֹר הוֹדְךָ
וְהִדְרָךְ. וְכִי דָא הוּד וְהִדְרָךְ, לְמִיזֵין זֵינָא,
וְלֹאֲזִדְרָא כְּהֵאֵי. מָאן דְּאֲשַׁתְּדַל בְּאֲוִרִיִּיתָא,
וְאַגַּח קִרְבָּא בְּאֲוִרִיִּיתָא, וְזִרְיֵז גְּרַמִּיה בָּהּ, דָּא
הוּא שְׁבַחָא (דְּמֵאֲרִיה), דָּא הוּא הוּד וְהִדְרָךְ, וְאַתָּה
אֲמַרְתָּ חֲגוּר חֲרָבָךְ.

אֲרָא, וְדָאֵי עֲקָרָא דְּמִלָּה, אֵת קִיַּימָא קִדִּישָׁא
יִיב קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְרָשִׁים לִיה
בְּכַנֵּי נֶשָׂא, בְּגִין דִּינְטְרוֹן לִיה, וְלֹא יִפְגְּמוּן
לִיה בְּפִגְמֵי לְהֵאֵי רִשְׁימָא דְּמִלְכָּא. וּמָאן
דְּפָגִים לִיה, הָא קָאִים לְקַבְּלִיה (ויקרא כו) חֲרִב
נִקְמַת נֶקֶם בְּרִית, לְנִקְמָא נֹוֹקְמָא דְּכְרִית
קִדִּישָׁא, דְּאַתְרָשִׁים בִּיה, וְהוּא פָּגִים לִיה.

וּמָאן דְּבַעֵי לְנִטְרָא הֵאֵי אֲתַר, יִזְדְּרוּ וְיִתְקַן
גְּרַמִּיה, וְיִשְׁוִי לְקַבְּלִיה, בְּשַׁעְתָּא
דִּינְצָרָא בִישָׁא יִתְקַף עֲלוּי, לְהֵאֵי חֲרִב דְּקִיַּימָא
עַל יֵרֶךְ, לְאַתְפָּרַעָא מִמָּאן דְּפָגִים הֵאֵי אֲתַר.
וּבְדִין, חֲגוּר חֲרָבָךְ עַל יֵרֶךְ גִּבּוֹר, גִּבּוֹר אִיהוּ,
גִּבּוֹר אַתְקֵרִי. וְעַל דָּא הוֹדְךָ וְהִדְרָךְ.

וּמַעֲזוּ - זו תוֹרָה שְׁבַכְתָּב, שְׁכַתּוּב
(שם כט) ה' עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן. יֵצֵא
מִתּוֹק - זו תוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה.

הִרְכּוּ כְּאֶחָד שְׁלֹשָׁה יָמִים, עַד
שֶׁהִגִּיעוּ לְמִבּוֹי שֶׁל הַקִּיר שֶׁל
אִמּוֹ. כִּינָן שְׁרָאָתָהּ אוֹתוֹ, סִדְרָה
אֵת הַבֵּית, וְיִשְׁבּוּ שָׁם שְׁלֹשָׁה
יָמִים אַחֲרֵים. בְּרַכּוּ אוֹתוֹ וְהִלְכּוּ,
וְסִדְרוּ דְּבָרִים לְפָנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן.
אָמַר, וְדָאֵי יְרֻשַׁת הַתּוֹרָה יִרְשׁ,
וְאֶלְמָלָא זְכוּת אָבוֹת יַעֲנִשׁ
מִלְמַעְלָה. אֲבָל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא לְאוֹתָם שֶׁהוֹלְכִים אַחֵר
הַתּוֹרָה, יוֹרְשִׁים אוֹתָהּ הֵם
וּבְנֵיהֶם לְעוֹלָמִים. זֶהוּ שְׁכַתּוּב
(ישעיה נט) וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אוֹתָם
אָמַר ה' רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּגְו'.

וְבוֹלָן לַחֹף יָמִים יִשְׁכּוֹן וְהוּא
לַחֹף אֲנִית וְיִרְכָּתוּ וּגְו'. רַבִּי
אֲבָא פִּתַּח, (תהלים מה) חֲגוּר חֲרָבָךְ
עַל יֵרֶךְ גִּבּוֹר הוֹדְךָ וְהִדְרָךְ. וְכִי זֶה
הוּד וְהִדְרָךְ לְחֲגוּר כְּלִי זֵין וְלִהְיוֹדְרוּ
בָּהּ? מִי שְׁמַשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה
וְעוֹרֵךְ קִרְבַּת בַּתּוֹרָה וּמַזְדוּ עֲצֻמוֹ
בָּהּ - זֶהוּ שְׁבַח (שְׁל רַבּוּנָא), זֶהוּ הוּד
וְהִדְרָךְ, וְאַתָּה אוֹמַר חֲגוּר חֲרָבָךְ?
אֲרָא וְדָאֵי שְׁעָקָר הַדְּבַר, אוֹת
בְּרִית הַקְדֵּשׁ נִתֵּן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא וְרָשָׁם אוֹתוֹ בְּכַנֵּי אֲדָם כְּדִי
שִׁישְׁמְרוּ אוֹתוֹ וְלֹא יִפְגְּמוּ אוֹתוֹ
בְּפִגְם אֵת רָשָׁם הַמִּלְכָּה הַזֶּה, וּמִי
שְׁפֹגֵם אוֹתוֹ, הֵרִי עוֹמֶדֶת נִגְדוֹ
(ויקרא כו) חֲרִב נִקְמַת נֶקֶם בְּרִית,
לְנֶקֶם נִקְמַת הַבְּרִית הַקְדוּשׁ
שֶׁנֶּרְשָׁם בּוֹ, וְהוּא פֹּגֵם אוֹתוֹ.

וּמִי שְׁרוּצָה לְשֹׁמֵר מְקוֹם זֶה,
יִזְדְּרוּ וְיִתְקַן עֲצֻמוֹ וְיִשִּׁים כְּנִגְדוֹ
בְּשַׁעָה שֶׁהִיצֵר תּוֹקֵף אוֹתוֹ אֵת
הַחֲרִב שֶׁעוֹמֶדֶת עַל הַיֵּרֶךְ,
לְהַפְרַע מִמֵּי שְׁפֹגֵם מְקוֹם זֶה,
וְאֵז חֲגוּר חֲרָבָךְ עַל יֵרֶךְ גִּבּוֹר.
גִּבּוֹר הוּא, וְגִבּוֹר נִקְרָא. וְעַל כֵּן
הוֹדְךָ וְהִדְרָךְ.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וינתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וקראנו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזנו במהרה ביימנו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', בימים ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עיינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... ובימים שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות לימודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמנ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קִדְשָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצֵּלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחֹס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מִלְּךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיַּחֹס וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מִלְּךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֲהֵלוֹ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אִשָּׁת חַיִּל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר חָחַן וְהִכָּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִּתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּהְלֹלֶה בְּשַׁעְרִים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחֹס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמִּלְּךְ בְּרַחֲמָיו יַחֹס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די בארתא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמאי וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמאי וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלוני) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בואו וטלו חלק בהפצת הזוהר הקדוש

רוצים ארוקיר אידיד? ארצותיק מתק אבר מזוב? אחמנה?
לשמח ביוק הפאלדת? וכדומה..

סדר הזוהר

שיעורים בזוהר היומי

קול הזוהר

0722-990044